

кандидата на посаду члена
Вищої кваліфікаційної комісії суддів України
Задорожної Лариси Іванівни

Мотиваційний лист

В далекому 1995 році мене було обрано суддею Теплицького районного суду. Кадровик Вінницького обласного управління юстиції, а на той час суди знаходились у сфері діяльності Міністерства юстиції України, Андрійченко В.З. був занепокоєний наявністю вакансій суддів в судах області, тож першочерговою своєю задачею бачив їх заповнення. Оскільки, бажаючих стати суддею було небагато, то він зустрічався з адвокатами, слідчими, юристами, які працювали в інших сферах, переконував їх змінити місце своєї роботи і стати суддею. Після завершення навчання в Українській юридичній академії я два роки працювала стажистом судді, а ще мала дворічний досвід роботи секретарем судового засідання в районному суді, тому переконувати мене у важливості професії судді довго не довелось.

Так, потрапити до суддівських лав в той час можна було легко, але розуміння того, що суддею ти стаєш протягом всього свого життя, прийшло значно пізніше.

Сьогодні ж ми маємо парадоксальну ситуацію: держава витрачає величезні ресурси на функціонування органів суддівського врядування, бажаючих стати до суддівських лав більше, а суддів в судах – менше, громадяни держави надміру тривалий час чекають на вирішення спорів. Прикро, але органам суддівського врядування чи самоврядування, іншим державним органам не болить те, що відбувається в судовій системі, вони системно не займають вирішенням її проблем. Складається враження, що у становленні авторитету судової влади названі органи не зацікавлені.

Як зробити так, щоб чесні люди повірили державі і прийшли працювати суддями? Як розгледіти в кандидатах їх бажання здійснювати Правосуддя? Як переконати суспільство, що саме ці кандидати мають гідність та честь, і ніколи не порушать Присяги, яку складають Українському Народові?

Де ті Василі Захаровичі, які не можуть спокійно спати, знаючи, що в судах не вистачає суддів, що судді працюють на межі своїх сил, потерпаючи від надмірного навантаження, що роками триває розгляд справ, внаслідок чого у громадян втрачається надія на справедливість? Хіба про таке Правосуддя ми мріємо?

